

ροπη ἀνάπτυξί τους, νά ἐργαστοῦν γιά τήν πνευματική τους καλλιέργεια.

Προσφορά. Πῶς;

Συμπεριφέρθηκε ὄχι σάν Κύριος, ἀλλά σάν Πατέρας τό πρόσωπο - στυλος στήν παραβολή τοῦ Ἀσώτου. Τοῦ ἀνῆκε βέβαια τό παιδί. Ἄλλ' ἡ μεγαλύτερη ἐξουσία του δέ βρισκόταν στή δύναμί του. Βρισκόταν στήν ἀγάπη του.

Σεβάστηκε τήν ἐλευθερία τοῦ νεώτερου γιουῦ.

- Ἐλευθερία, ναί, μά καί περιφρούρησις τῆς ἐλευθερίας.

- Ἐλευθερία ναί, μά δέν συμφωνοῦμε πάντοτε μέ τίς ἐπιλογές τῆς ἐλευθερίας, πού κάνει ὁ ἄλλος. Καί πρό παντός δέν ἐξασφαλίζουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τίς ἀλυσιδεσ γιά νά δεθῆ μά γιά πάντα ἡ ἐλευθερία τοῦ παιδιοῦ.

Προσφορά στό παιδί. Ναί! Μέ δύο ὁμως κριτήρια:

α) Τό ἔνα. Τό πραγματικό του συμφέρον.

Συμφέρον γιά τό νεαρό ὁδηγῶ δέν εἶναι νά σκοτωθῆ, γιά νά κάνη φιγούρα τῆς ἐκκεντρικῆς του ἐλευθερίας.

Συμφέρον τοῦ παιδιοῦ δέν εἶναι νά τοῦ παραδώσουμε τό τιμόνι τῆς ἐλευθερίας χωρίς ἐκπαίδευσιν. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἄν ἐκ πρώτης ἡλικίας ὄρους αὐτῆ πῆξωμεν καλοῦς, οὐ δεησόμεθα πολλῶν μετὰ ταῦτα πόρων, ἀλλ' ἡ συνήθεια νόμος αὐτοῖς ἔσται λοιπόν. Μηδέν ἐῶμεν αὐτούς τῶν ἡδέων καί βλαβερῶν ποιεῖν, μηδέ ὡς παισί χαρίζομεθα. Ἐν σωφροσύνῃ μάλιστα διατηρῶμεν αὐτούς. Τοῦτο γάρ πάντων πλέον τήν νεότητα λυμαίνεται» (Ε.Π.Ε. 23,266). Μετάφρασις: Ἄν ἀπ' τῆ μικρῆς ἡλικίας θέσουμε στούς νέους καλοῦς νόμους, δέν θά κουραστούμε πολύ μετὰ ἀπό αὐτά. Στό ἐξῆς ἡ ἱερῆ συνήθεια θά εἶναι νόμος γι' αὐτούς. Ἄς μὴν ἐπιτρέπουμε νά κάνουν τίποτε εὐχάριστο, πού ὁμως εἶναι βλαβερό, οὔτε νά τούς κάνουμε ὄλα τά χατήρια, ἐπειδή τάχα εἶναι παιδιά. Πρό παντός ἄς

τά κρατᾶμε σέ σωφροσύνῃ. Γιατί ἡ ἀκράτεια εἶναι πού καταστρέφει πάνω ἀπό ὄλα τή νεότητα.

β) Τό ἄλλο: Ἡ προτεραιότητα. Στήν ἀγχώδη καταναλωτική κοινωνία χάνονται οἱ προτεραιότητες.

- Δέν εἶναι ἡ ψυχὴ πρῶτα· εἶναι ἡ εὐμάρεια.

- Δέν εἶναι ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ τό πρῶτο· εἶναι τό ἐπάγγελμα.

- Δέν εἶναι ἡ ἰσορροπημένη ἀνάπτυξις τοῦ παιδιοῦ πρῶτα· εἶναι ἡ ἀρρωστημένη ἀγάπη, πού κάποτε φανερώνει τόν ἐγκωκεντριισμό τῶν γονιῶν.

Εὐπλαστὴ ὕλη

Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶναι ὁμορφῆ, ἀλλά καί εὐπλαστῆ. Σάν τό κερί. Τό θέμα εἶναι:

- Ποιὸς θά προλάβη νά τήν διαπλάσῃ; Ὁ ἀπατεώνας (ὁ στρατευμένος τῆς ἀθείας) ἢ ὁ εὐσυνειδητος δάσκαλος;

- Τί θ' ἀποτυπωθοῦν στήν ψυχὴ; Ἡ τιμιότητα ἢ ἡ ἀγριότητα;

Ποιὸς θά κυριαρχήσῃ; Ὁ φόβος ἢ ὁ τρόμος;

Ὁ κόσμος εἶναι ἡ ἀπάτη τοῦ τρόμου. Ὁ Θεός εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ φόβου καί ὁ φόβος τῆς ἀγαπῆς.

Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Παρακαλῶ, ἀπό τῆς τίτθης τά παιδιά λαμβάνοντες, μὴ μύθοις γραϊκοῖς αὐτὰ ἐθίζομεν, ἀλλ' ἐκ πρώτης ἡλικίας μανθανέτωσαν, ὅτι κρίσις ἔστιν· ὅτι κόλασις, ἐμπηγνύσθω αὐτῶν τῆ διανοία· οὗτος ὁ φόβος συρριζωθεῖς, μεγάλα ἐργάζεται ἀγαθὰ. Ψυχὴ γάρ μαθηοῦσα ἐκ πρώτης ἡλικίας τῆ προσδοκίᾳ ταύτῃ κατασειεσθαι, οὐ ταχέως ἀποσεισεται τοῦτο τό δέος· ἀλλ' ὡσπερ τις ἵππος εὐήμιος, εὐτάκτως βαδίζει καί φθέγγεται χρήσιμα» (Ε.Π.Ε. 22,40). Μετάφρασις: Παρακαλῶ, ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ θηλασμοῦ τά παιδιά νά μὴ τά συνηθίζουμε σέ παραμύθια, πού λένε οἱ γριές, ἀλλά νά τά μαθαίνουμε ὅτι ὑπάρχει μέλλουσα κρίσις. Νά ριζώσουμε μέσα τους τήν πεποίθησι, ὅτι ὑπάρχει κόλασις. Ἄν ριζωθῆ

ὁ φόβος τῆς κολάσεως μέσα τους, μεγάλη ἢ ὠφέλεια. Ἡ ψυχὴ, πού ξμαθε ἀπὸ τὴν πρώτη ἡλικία νὰ συνταράσσεται μὲ τὴν προσδοκία τῆς κρίσεως, δέν θά ἀποβάλλει εὐκολα αὐτὸ τὸ φόβο. Καί σάν κάποιον ἄλογο, πειθαρχικὸ στὰ χαλινάρια, θά βαδίξει σωστά καί θά λήη τὰ χρήσιμα.

Εἶναι ἀσήμαντο;

Ποίος μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ;

● Ἡ δική μας ὑπεραγωνία ἢ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία;

● Ἡ δική μας ὑπεραγωνία ἢ ὁ εὐλογημένος φόβος τοῦ Θεοῦ;

Ἐάν ὑπάρχη αὐτός ὁ ἐσωτερικός φύλακας, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, δέν θά χρειάζεται ἡ δική μας ἀγωνία, ἀρκεῖ νὰ ἐνεργοῦμε σωστά καί νὰ συνεργοῦμε ἐν Χριστῷ.

Ἐάν ὁμως δέν ὑπάρχη αὐτός ὁ φόβος, ὅλα ὅσα κάνουμε πᾶνε χαμένα.

● Τὸ ζήτημα τῶν παιδιῶν καί τῆς παιδείας εἶναι τὸ πρῶτο. Δέν ἀσχολοῦμαστε μὲ ἀσήμαντα: ἀσχολοῦμαστε μὲ ὑψιστὰ πράγματα.

Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τάχα τινὲς καταγελῶσιν ὡς περὶ μικροῦ φροντιστῶν ἡμῶν, εἰ περὶ τοιαύτης διαλεγόμεθα πολιτείας. Οὐκ ἔστι δὲ μικρά, ἀλλὰ τῆς οἰκουμένης πάσης ἐστὶν ἡ ὑπόστασις καὶ ἡ παιδευσις καὶ ὁ ρυθμὸς*» (Ε.Π.Ε. 30, 674). Μετάφρασις: Πιθανόν μερικοὶ νὰ γελᾶνε, γιατί ἀσχολοῦμαστε μὲ ἀσήμαντα πράγματα καί συζητᾶμε γιὰ τέτοιον τρόπο ζωῆς. Ἡ διαπαιδαγώγησις καί ἡ εὐρυθμία δέν εἶναι ἀσήμαντα θέματα. Εἶναι ὑπόθεσις, πού ἀφορᾶ σέ ὀλοκληρὴ τὴν ἀνθρωπότητα.

● Ἄλλωστε αὐτὸ πού καλοῦμε παράδοσι ἀπὸ ἐδῶ ξεκινᾶει.

Ἡ σκυτάλη τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ζωῆς παραδίδεται ἀπὸ χέρι σέ χέρι, ἀπὸ γενιὰ σέ γενιὰ, μέσα στοῦ σπίτι.

Ἡ οἰκογένεια δέν εἶναι ἀπλῶς τὸ φυτῶριο τῆς κοινωνίας. Εἶναι τὸ σχολεῖο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τὸ πῶ καλὸ φροντιστήριο ἐκκλησιαστικῆς ἀγωγῆς.

Οἱ χριστιανοὶ γονεῖς παραδίδουν στὰ παιδιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί τὴν ζωὴ τοῦ Θεοῦ. Τὰ παιδιὰ μὲ τὴν σειρά τους μεταδίδουν τὸν προγονικὸ θησαυρὸ στὰ δικά τους παιδιὰ.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐάν ἀναθρέψῃς σὺ καλῶς τὸ παιδίον, οὕτω κάκεινος τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτοῦ, καὶ οὗτος τὸν υἱόν. Καὶ καθάπερ σειρά τις καὶ ἀκολουθία πολιτείας ἀρίστης μέχρι παντός βαδιεῖται, παρά σοῦ λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ρίζαν καὶ τῆς τῶν ἐγγόνων ἐπιμελείας σοὶ φέρουσα τοὺς καρπούς*» (Ε.Π.Ε. 27,483). Μετάφρασις: Ἐάν ἐσὺ ἀναθρέψῃς καλά τὸ παιδί σου, τότε κι ἐκεῖνο θ' ἀναθρέψῃ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὸ παιδί σου κι ἐκεῖνο τὸ δικό του παιδί. Κι ἔτσι θά συνεχίζεται παντοτινὰ μιὰ ἀλυσίδα καί μιὰ ἀλληλοδιαδοχὴ ἀριστῆς ζωῆς, πού πῆρε τὴν ἀρχὴ καί τὴν ρίζα ἀπὸ σένα καί πού θά σοῦ φέρῃ τὸν καρπὸ τῆς φροντίδας, πού ἔδειξες γιὰ τοὺς ἀπογόνους σου».

Γονικὴ παροχή

Ἐπάρχουν εὐθύνες. Ἐάν τίς ἀναλάβουμε. Καθένας μας ἄς θεωρῇ, ὅτι ἔχει τὴν κυρία εὐθύνη. Καί οἱ γονεῖς φυσικά. Τα δίνουν ὅλα στὰ παιδιὰ, ἀλλὰ συνήθως τὰ στεροῦν ἀπὸ τὸ σπουδαιότερο.

Ἡ ζωὴ τῶν γονιῶν εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη παροχὴ. Γονικὴ παροχὴ! Μποροῦμε νὰ μιλάμε γιὰ ἰσόβια παροχὴ. «*Διὰ βίου γονικὴ παροχὴ!*»

Καμμιὰ παροχὴ ὁμως στὰ παιδιὰ δέν βοηθάει, ἂν δέν προηγηθῇ ἀντιπαροχὴ. Δίνουμε τὸν ἑαυτό μας ἀντιπαροχὴ στὴ χάρι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ χτίσῃ Ἐκεῖνος. «Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες» (Ψαλμ.126,1).

—*Χαμένα πῆγαν ὅλα!*

Προτοῦ νὰ καταλήξουμε στοῦ μελαγχολικὸ συμπέρασμα, ἄς σκεφτοῦμε καλὰ τὸ περιεχόμενο τῆς γονικῆς παροχῆς. Ἄλλὰ γιὰ τὴν γονικὴν παροχὴν στοῦ ἐπόμενου.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

“Οχι θρῆνος. Εἶναι θρύλος για τόν πατέρα Αὐγουστῖνο Καντιώτη

Στίς 28 Αὐγ. 2010 ἔκλεισε τά μάτια ὁ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Αὐγουστῖνος Καντιώτης, σέ ἡλικία 104 ἐτῶν. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης, στίς 30 Αὐγούστου. Παρέστησαν πολλοί ἐπίσκοποι καί πρεσβύτεροι καί χιλιάδες λαοῦ ἀπό πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδος. Δημοσιεύουμε ὅσα ἔγραψε για τό φέρετρό του ὁ ἱεροκῆρυξ π. Δανυήλ Ἀεράκης.

«Στό φέρετρο τοῦτο ἀκουμπᾶ ὄλη ἡ Ἑλλάδα!», εἶχαν πεῖ ὄλοι οἱ Ἕλληνες για τό φέρετρο τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Κωστή Παλαμά, στά δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς, τό 1943.

Σέ τοῦτο τό φέρετρο τῆς Φλώρινας ἀκουμπᾶ ὄλη ἡ Ὁρθοδοξία! βεβαιώνουν συγκινημένοι οἱ πανέλληνες, δείχνοντας τό φέρετρο, πού φιλοξενεῖ τόν Αὐγουστῖνο Καντιώτη. Σ' αὐτό τό φέρετρο ἀκουμπᾶνε:

- ἡ ζῶσα καί ἐλευθέρα Ἐκκλησία,
- τό κέρας Χριστιανῶν Ὁρθόδοξων,
- ὄλα τά ἐν Χριστῷ ἐλεύθερα πνεύματα,

● ὄλες οἱ ἐλπίδες τοῦ Γένους για μία Χριστιανική Πατρίδα.

Δέν ταιριάζει **θρῆνος** για κείνον, πού εἶναι **Θρύλος**.

Καί ὁ Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Φλώρινας, εἶναι ἕνας ζωντανός θρύλος.

Οἱ θρύλοι, ὄσο περνοῦν τά χρόνια, ἀντί νά σβῆθουν, μεγαλώνουν καί φουντώνουν. Ἔγινε τό πείραμα αὐτό στό πρόσωπο τοῦ μεγάλου μας πατέρα, τοῦ ἡρωικοῦ πατρός Αὐγουστίνου. Ὅσο περνοῦσαν τά χρόνια, τό στόμα του ἔσβηνε, μά ὁ θρύλος του τράνωνε. Κι ὄταν ὁ χρόνος διάβηκε καί τό κατώφλι τοῦ αἰῶνα, παρέμεινε ζωντανή ἡ μορφή τοῦ κήρυκα τῆς πίστεως.

- Εἶναι θρύλος ὁ Αὐγουστῖνος Καν-

τιώτης, πού ξεκίνησε τήν ἠλιόμορφη τροχιά του ἀπό τή θαλασσινή Πάρο τῶν Κυκλάδων, για νά τελειώση στή βουλήσια Φλώρινα τῆς Μακεδονίας.

● Εἶναι θρύλος, πού θυμίζει τό θρύλο τῶν **ἀποστολικῶν χρόνων**. Ὁ Αὐγουστῖνος ἀπέδειξε, πῶς δέν εἶναι οὐτοπία ἡ **Χριστοκρατία** τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπανέφερε τή γνησιότητα στό **ἦθος** καί στό **δόγμα** τῶν ἀρχαίων Χριστιανῶν.

● Εἶναι θρύλος, πού ξανάφερε στό προσκήνιο τούς θρύλους τῶν **μαρτύρων** καί **ἡρώων** τῆς Πίστεως.

● Εἶναι θρύλος, πού ἔδωσε σάρκα καί ὄστᾶ στους θρυλικούς ἀγῶνες μεγάλων **Πατέρων** τῆς Ἐκκλησίας.

Πατερικό ἀνάστημα ὁ ἐκκλησιαστικός ποιμένας καί διδάσκαλος πατήρ Αὐγουστῖνος. Φωστήρας τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, πού δέν συρρικνώνεται στό σχῆμα μιᾶς μόνο μορφῆς ὀρθόδοξης δράσεως καί πνευματικότητας.

● Ξαναζωντάνεψε στίς μέρες μας τό θρύλο τοῦ ἁγίου **Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**. Ὅχι μονάχα ἀποκάλυψε στά μάτια μας τή θρυλική μορφή τοῦ μεγάλου ἱερομάρτυρα, ἀλλά καί πάσχισε νά γίνη ἀντίγραφο τῆς Ἁγιοκοσματικῆς ἱεραποστολῆς καί δράσεως.

Ἄν για τό μεγάλο Διδάχο τοῦ Γένους ἐρίζουν Ἡπειρος, Μακεδονία, Ἀκαρνανία, Θεσσαλία, νησιά, για τόν μεγάλο

ἱεραπόστολο τῶν ἡμερῶν μας, τόν Αὐγουστῖνο Καντιώτη, ἐρίζουν Μεσολόγι, Γιάννενα, Γιαννιτσά, Ἐδεσσα, Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Γρεβενά, Λάρισα, Κύμη, μά πρό παντός ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους, ἡ Ἀθήνα, καί ἡ ἀκριτική Φλώρινα.

Ἀντιλαλοῦν τά βουνά καί τά λαγκάδια, οἱ ἄμβωνες καί οἱ κάμποι, οἱ ναοί καί οἱ αἵθουσες, ἀπό τό θρυλικό του κήρυγμα.

Μετά τήν ἐποχή τοῦ Ἁγίου Κοσμά, ποτέ κήρυγμα δέν ζύπνησε τόσες κοιμισμένες συνειδήσεις, ὅσο τό φλογερό κήρυγμα τοῦ πατρός Αὐγουστίνου.

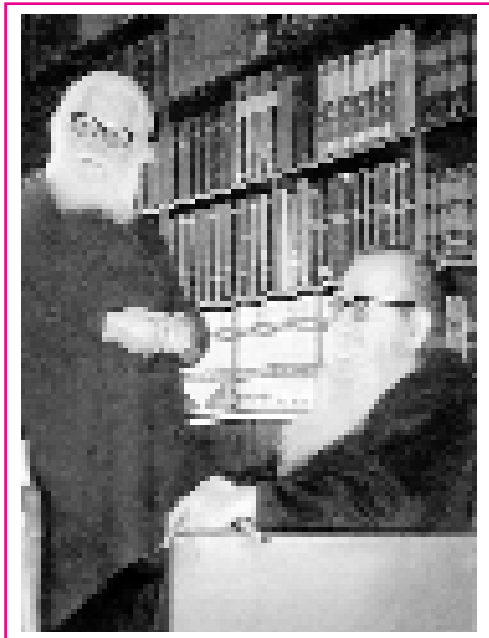
Καί ποτέ ἐπίσκοπος δέν ἔθεσε τό σκαμνί τοῦ κηρύγματος πάνω ἀπ' τό δεσποτικό θρόνο, ὅσο ὁ ἐγκολπιοφόρος ἱεροκήρυκας, ὁ **βασιλιάς τῶν συγχρόνων ἱεροκηρύκων**, ὁ Αὐγουστῖνος Καντιώτης.

- Ξαναζωντάνεψε τούς θρύλους τῶν μεγάλων **προφητῶν**. Ποιόν Ἀχάβ καί ποιά Ἐζάβελ δέν ἤλεγξε ἡ ἀγιασμένη παρρησία του;

- Στό πρόσωπό του ζωντάνεψε ὁ θρύλος τοῦ **Διγενῆ Ἀκρίτα**. Ἀψηφώντας ὅποιαδήποτε ἡττοπάθεια καί προδοτική ἰδεοληψία, ὕψωσε σέ οὐράνια ὕψη τό ἄστρο τῆς **Ἑλλάδας**. Μόνο, πού ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ θρυλικοῦ ἱεροκήρυκα, ἦταν τό **Κράτος τοῦ Θεοῦ**, μιά Ἑλλάδα λουσμένη στό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Οἱ θρύλοι τρέφουν τίς **μνήμες**. Κι ἐμεῖς θά τρεφώμαστε μέ τίς μνήμες τῶν ἡρωικῶν του ἀγώνων.

- Οἱ θρύλοι θεριεύουν τίς **ἐλπίδες**. Κι ἐμεῖς, ἀτενίζοντας μέ θαυμασμό τό τί κατώρθωσε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὁ πατήρ Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ζοῦμε μέ τή βέβαιη ἐλπίδα, ὅτι πάντα θά ὑπάρχουν οἱ λίγοι, μά δυναμικοί, οἱ λίγοι ἀετοί, ὁ Ἕνας, πού, κατά τόν ἀγαπημένο του Χρυσόστομο, μπορεῖ **«ὀλόκληρον διορθῶσασθαι δῆμον»**.

Οἱ δύο μεγάλες μορφές τοῦ ἄμβωνος, οἱ ἀτρόμητοι κήρυκες τῆς ἀλήθειας, οἱ ὁμόψυχοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί πατέρες Αὐγουστῖνος Καντιώτης καί Χριστοφόρος Καλύβας.

- Οἱ θρύλοι διατηροῦν τήν **παράδοσι**. Κι ἐμεῖς, ὅσοι μαθητεύσαμε κοντά του, δέν μπορούμε νά ξεφύγουμε ἀπ' τήν παράδοσί του, ἀπ' τό δικό του μνημόνιο, ἀπ' τήν **Ἐκκλησία** τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

- Οἱ θρύλοι, ὅσο ζοῦν, **προπορεύονται** τῆς ἐποχῆς τους. Καλπάζουν, σάν νά θέλουν νά σταθοῦν φωτεινά μετερίζια γιά τίς ἐπόμενες γενιές τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Τόν θεωροῦσαν συντηρητικό, καί ὁμως ἦταν **πρωτοπόρος**.

Τόν θεωροῦσαν σκληρό, καί ὁμως ἦταν **εὐαίσθητη ὕπαρξις**.

Τόν θεωροῦσαν ἀπόκοσμο, καί ὁμως ἦταν πολύ **φιλόανθρωπος**.

«**Βιάζομαι**», τόν ἀκούγαμε νά λέη. Τελικά μπορεῖ νά ἄργησε νά ἔρθη τό

Ὁ Χρυσόστομος γιά τόν ἱεροκήρυκα

Οἱ ἀκροατές τόν ὑψώνουν!

«Οὐδενός δεῖ τῶ κήρυκι, ὡς εὐνοίας ἀκροατοῦ. Ὅταν γάρ ἴδῃ τήν προθυμίαν ζέουσαν τῶν ἀκροατῶν, νευροῦται καί αὐτός».

Ε.Γ.Ε. 4,124

Μετὰφρασις:

Τίποτε ἄλλο δέν ἔχει ἀνάγκη ὁ κήρυκας, ὅσο εὐμενῆ ἀκροατή. Ὅταν δὴ τήν ὀλόθερμη προθυμία τῶν ἀκροατῶν, πυρακτώνεται καί αὐτός.

Δέν ὁμιλεῖ τὰ ἀρεστά

«Εἰ λιθαζόμενοι οἱ προφηταὶ οὐκ ἐσίγων, πολλῶ μᾶλλον ἡμᾶς ἀπεχθείας δεῖ φέρειν, καί μὴ πρὸς χάριν ὑμῖν ὁμιλεῖν».

Ε.Γ.Ε. 22,546

Μετὰφρασις:

Οἱ προφηταί, κι ὅταν τοὺς λιθοβολοῦσαν, δέν σιγοῦσαν. Γολύ περισσότερο ἐμεῖς ἄς ὑπομένουμε τίς δυσκολίες κι ἄς μὴ κηρύττομε τὰ ἀρεστά σέ σᾶς.

«ἐξπρές», ὅπως χαρακτηριστικά ἔλεγε, γιά νά τόν μεταφέρῃ στήν αἰωνιότητα, ἀλλά τὰ ἔργα του καί οἱ ιδέες του θά παραμένουν πάντα ἐπίκαιρες, πάντα **συγκλονιστικές**.

● Οἱ θρύλοι ἀνήκουν σέ **ἥρωικές** ἐποχές. Ὁ ἀτσαλένιος θρύλος, πού λέγεται Αὐγουστίνος Καντιώτης, ψήθηκε στό καμίνι δύσκολων καί ἥρωικῶν χρόνων τῆς φυλῆς μας.

Τέτοιοι θρύλοι, ὅταν φεύγουν σωματικά, γίνονται σηματοδότες γιά τήν ἀσφαλῆ **ἐκκλησιαστική πορεία** πρὸς τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἔτσι ἐξηγεῖται τό ὅτι, ὅσοι τόν γνωρίσαμε καί τόν ζήσαμε, ἀπό πολύ παλιά τόν βλέπαμε σάν **γίγαντα**. Στά μικρά μας μάτια φάνταζε σάν ἕνα πελώριο βουνό προφητικοῦ κύρους καί ἀκατάβλητης δυνάμεως.

Ἔτσι ἐξηγεῖται, πῶς γιά τοὺς πεζικάριους τῆς σκοπιμότητας καί τῆς ἰδι-

οτέλειας ἦταν ὁ **ἀπροσπέλαστος** κήρυκας, πού καί τύραννοι ἀκόμα δέν τόλμησαν νά τόν ἀγγίξουν.

● Ὁ θρυλικός Καντιώτης ἔδωσε. Ἀπό τίς «εἰκόνες» τώρα ἀπολαμβάνει τίς «πραγματικότητες». Ἀπό τή «θάλασσα» τοῦ βίου πέρασε καί ἀναπαύεται στήν ἀπεραντωσύνη τοῦ Θεοῦ.

● Ὁ θρυλικός Καντιώτης ὡς **πνευματικός ἥλιος** δέν θά δύση. Φωτίζει, ἀπό ὅποια πλευρά κι ἂν τόν κοιτάξης.

Μεγάλε θρύλε τῶν καιρῶν μας, **πάτερ Αὐγουστίνε**, δέν σοῦ πρέπει θρήνος. Σοῦ πρέπει **ὑμνος** καί εὐχαριστία γιά ὅσα γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί γιά τόν καθένα ἀπό μᾶς, ἔκανες. Ταπεινά σοῦ φιᾶμε τό χέρι, ἐμεῖς πού μέ τό μικρό μας βεληνεκές δέν μπορούμε νέ μετρήσουμε τήν γιγαντιαία μορφή σου.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης
ἱεροκήρυξ

† Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ένας ἀληθινός προφήτης

Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1965 ὁ μακαριστός πλέον **Μητροπολίτης Αύγουστίνος Καντιώτης**, ἱεροκῆρυξ τότε τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, βρέθηκε κατηγορούμενος. Διατάχθηκαν ἐναντίον του ἀνακρίσεις γιά ὅσα εἶπε σέ συλλαλητήριο στίς 7 Φεβρ. 1965.

Ἐπίσης καταθέσεις μαρτύρων ὑπερασπίσεως διακρίνεται ἐκείνη τοῦ μακαριστοῦ σεμνοῦ καί σοφοῦ **ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου**. Ὁλόκληρο τό κείμενο τῆς καταθέσεως, ὅπως καί ὅλα ὅσα συνέβησαν στό συγκλονιστικό γιά τήν Ἐκκλησία μας ἔτος 1965, ἔχουν ἀποτυπωθῆ στό βιβλίο «Ἀπολογία τοῦ ἱεροκῆρυκος ἀρχιμ. Αύγουστίνου Καντιώτου», Ἀθήναι 1965.

Παρακάτω δημοσιεύουμε (μεταγλωττισμένο) τό τέλος τῆς καταθέσεως τοῦ πατρός Ἐπιφανίου γιά τό πρόσωπο τοῦ πατρός Αύγουστίνου, ὅπου φαίνεται καί ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη του. Οἱ δύο πατέρες τώρα συναγάλλονται στήν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία.

Ἄν προφήτης (ἡ λέξις μέ τήν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ) εἶναι ὅποιος μέ φλόγα ἀγαπᾷ τόν Θεό καί δουλεύει ἡμέρα καί νύκτα γιά τή δόξα Του, καί ἀγωνίζεται γι' αὐτό ἀκατάπαυστα·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος ἐκδπανᾷ ὅλη τή ζωή του ὑπέρ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί σάν λαμπάδα καίγεται, γιά νά φωτίσει καί νά θερμάνῃ·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος δέν δίνει «ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καί τοῖς βλεφάροις νυσταγμόν καί τοῖς κροτάφοις ἀνάπαυσιν», μέχρις ὅτου ἐτοιμάσει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τόπο γιά τόν Κύριο·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος δέν φοβᾶται τούς ἰσχυρούς, οὔτε τίς μεγάλες πτήσεις, ἀλλά μέ τήν προσήκουσα σφοδρότητα διεκδικεῖ τούς Νόμους τοῦ Κυρίου καί θεωρεῖ φίλους του τούς φίλους τοῦ Θεοῦ καί ἀποκτᾷ ἐχθρούς τούς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος δέν τοῦ ἀρέσει ἡ συμβατικότητα, ἀλλ' αἰσθάνεται ἰσχυρότατες ψυχικές ταραχές γιά τή διάστασι ἀνάμεσα στό «δέον» καί στό «εἶναι», καί διψᾷ καί πεινᾷ τήν ἀλήθεια καί τή δικαιοσύνη·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος ἐπιδιώκει τήν πρώτη θέσι στίς θυσίες καί τήν τελευταία στίς ἀπολαυές καί ζῆ μέ κάθε πτωχεία καί ἐκούσια κακοπάθεια καί θεωρεῖ γιά ἀπόλαυσι τήν ἐγκράτεια, γιά πλοῦτο τήν πτωχεία, γιά περιουσία τήν ἀκτημοσύνη, γιά δόξα τήν μετριότητα·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος θεωρεῖ τά γήινα σκύβαλα καί ἔχει συνεχῶς τό βλέμμα στραμμένο πρὸς τήν οὐράνια Πόλι, ὅπου καί τό πολίτευμά του·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος δέν ὑπολογίζει τή ζωή του, ὥστε νά τελειώσει τό δρόμο τῆς ζωῆς μέ χαρά καί τή διακονία πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Κύριος·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος μέ παρηρησία ἐλέγχει τῶν ἀρχόντων καί τοῦ λαοῦ τά ἀνομήματα, χωρίς νά ὑπολογίζει τά δικά του συμφέροντα·

Ἄν προφήτης εἶναι ὅποιος μπορεῖ νά λέγη: «Ἐνεκά Σου θανατούμεθα ὅλην τήν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς»·

Τότε ὁ Αύγουστίνος Καντιώτης, παρὰ τό ὅποιοδήποτε ἐλάττωμα, τό ὅποιοδήποτε σφάλμα, τήν ὅποιοδήποτε ἔλλειψι, τήν ὅποιοδήποτε ὑπερβολή, **ἔχει πάντα τά χαρακτηριστικά ἐνός προφήτου.**

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἀποκοπή ἀπό τά μυστήρια

Ο Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά δείξη τήν ἀγάπη Του καί ὅτι ἦρθε «ζητῆσαι καί σῶσαι τό ἀπολωλός», παρουσίασε ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς παραβολές. Βρίσκονται στό 15ο κεφάλαιο τοῦ κατά Λουκᾶν Εὐαγγελίου. Ἡ μία εἶναι τοῦ ἀπολωλόςτος **προβάτου** (Λουκ. ιε΄ 4-7). Ἡ ἄλλη εἶναι τῆς ἀπολεσθείσης **δραχμῆς** (Λουκ. ιε΄ 8-10). Ἡ τρίτη τοῦ ἀπολωλόςτος υἱοῦ -τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. ιε΄ 11-32).

Ψάχνει γιά τό χαμένο πρόβατο. Κι ὅταν τό βροῖσκη, τό παίρνει στους ὦμους Του καί τό φέρνει στή μάντρα Του. Τό ἐνώνει μέ τά ἄλλα. Δέν παίρνει ἕνα **ψωριασμένο** πρόβατο νά τό ρίξη μέσα στ' ἄλλα, προτοῦ νά ξεψωριασθῆ!

- Τό πρῶτο εἶναι **ἀγάπη καί θυσία**.
- Τό δεύτερο εἶναι **ἀκρισία καί ἀνοησία**.

Ἡ Ἐκκλησία τούς δέχεται ὅλους, ἀφοῦ γιά ὅλους σαρκώθηκε καί σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Δέχεται τόν ἁμαρτωλό, πού μετανοεῖ, ἐμᾶς δηλαδή ὅλους. Δέν δέχεται ὅμως τόν ἁμαρτωλό **ἀμετανόητο**. Πολύ δέ περισσότερο, δέν δέχεται τόν ἁμαρτωλό, γιά νά ξεπλώσῃ τό **μολυσμό** του καί σ' ὅλους τούς ἄλλους. Κι ἀκόμα περισσότερο, δέν δέχεται τόν ἀσεβῆ νά κάνῃ «κουμάντο» στό χῶρο τῆς.

Σέ παρόμοιες περιπτώσεις τί κάνει; Ἄς ἀκούσουμε τόν ἱερό Χρυσόστομο:

«Προλέγω καί λαμπρᾶ βοῶ τῆ φωνῆ·

Εἴ τις μετά τήν παραίνεσιν καί διδασκαλίαν ἐπί τήν παράνομον τῶν θεάτρων αὐτομολήσῃε λύμην, οὐδέξομαι αὐτόν εἴσω τουτωνί τῶν περιβόλων, οὐ μεταδώσω μυστηρίων.

Ὡσπερ οἱ ποιμένες τά ψώρας ἐμπεπλησμένα πρόβατα τῶν ὑγιαίνοντων ἀπειρογουσιν, οὕτω ἐργάσομαι κἀγώ. Καί γάρ ἐνιαυτόν ἔχω λοιπόν τῆς πόλεως ἐπιβάς τῆς ἡμετέρας, καί οὐ διέλιπον πολλάκις καί συνεχῶς ταῦτα ὑμῖν παραινῶν.

Ἐπεὶ οὖν ἐναπέμεινάν τινες τῆ σπηδόνι, φέρε λοιπόν τήν τομήν ἐπαγάγωμεν. Εἰ γάρ μή σιδήριον ἔχω, ἀλλ' ἔχω σιδήρου τομώτερον.

Εἰ καί μή πῦρ βαστάζω, ἀλλ' ἔστι μοι διδασκαλία πυρός θερμοτέρα, εὐτονώτερον δυναμένη ταῦτα ἐργάζεσθαι. Μή οὖν καταφρόνει τῆς ἀποφάσεως τῆς ἡμετέρας. Εἰ γάρ εὐτελεῖς ἡμεῖς, ἀλλ' ὅμως ἐνεχειρίσθημεν ἀξίαν παρά τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος τήν δυναμένην ταῦτα ἐργάζεσθαι.

Οὐ τούς ἀδελφούς ἡμῶν ἀποκόψαι βουλόμεθα, ἀλλά τό ὄνειδος τῆς Ἐκκλησίας ἀποκρούσασθαι. Μηδεῖς τοίνυν τῶν ἐπιμενόντων τῆ αὐτῆ πορνεία τῆς ἐκκλησίας ἐπιβαινέτω, ἀλλά καί ἀφ' ὑμῶν ἐπιτιμιάσθω, καί κοινός ἔστω πολέμιος.

Καθάπερ οἱ κνηγοῖ τά δυσάλωτα τῶν θηρίων οὐκ ἐξ ἐνός μέρους, ἀλλά πάντοθεν ἐλαύνοντες, εἰς τήν σαγήνην ἐμβάλλουσιν, οὕτω καί ἡμεῖς τούς ἐκθηρωθέντας συνελάσωμεν, καί ταχέως εἰς τά δίκτυα τῆς σωτηρίας ἐμβαλοῦμεν, ἡμεῖς ἐντεῦθεν, ὑμεῖς ἐκεῖθεν.

Ἐρεῖ ὁ Θεός· Ὅρων ἀπό τοῦ οἴκου τοῦ ἐμοῦ οὐκ ἀργύριον οὐδέ χρυσίον οὐδέ σκεῦος κλαπέν, ἀλλά σωφροσύνην συληθεῖσαν, καί τόν λαβόντα τό Σῶμα τό τίμιον, καί τοιαύτης μετασχόντα θυσίας, ἀπελθόντα εἰς τοῦ διαβόλου χωρίον, πῶς ἐσίγησας; Πῶς οὐκ ἀνήγγειλας τῷ ἱερεῖ; Καί οὐ τās τυχοῦσας ἀπαιτηθήσῃ εὐθύνας.

Πολλῶ γάρ βέλτιον ἔνταῦθα λυπηθέντας ἡμᾶς ἐξελέσθαι τῆς μελλούσης κρίσεως, ἢ ρήμασι χαρισάμενον μεθ' ἡμῶν κολασθῆναι τότε».

Ε.Π.Ε. 31,326

Μετὰφρασις

Σᾶς τό προλέγω καί φωνάζω δυνατά:

Ἵποιοις ὕστερα ἀπό τέτοια διδασκαλία καί παραίνεσι θά τό σκάση καί θά πάη στή διαφθορά τῶν θεάτρων, δέν θά ξανάρθη ἐδῶ. Δέν θά τοῦ μεταδώσω τά ἄχραντα μυστήρια.

Ἵπως οἱ βοσκοί, τά πρόβατα πού εἶναι γεμᾶτα ψώρα τά ἀπομακρύνουν ἀπό τά ἄλλα, ἔτσι θά κάνω κι ἐγώ. Ἔχω ἕνα χρόνο, πού ἐκλέχτηκα ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεώς σας καί δέν ἔπαυσα πολλές φορές νά σᾶς δίνω παρόμοιες συμβουλές.

Ἐπειδή ὁμως μερικοί ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν στή σαπίλα, πρέπει γι' αὐτό νά χρησιμοποιήσω τήν ἀποκοπή. Δέν ἔχω βέβαια χειρουργικό μαχαίρι, ἀλλ' ἔχω τόν λόγο, πού εἶναι πιό κοφτερός ἀπό μαχαίρι.

Δέν διαθέτω φωτιά, ἀλλ' ἔχω τή διδασκαλία, πού εἶναι θερμοτέρα κι ἀπό τή φωτιά καί μπορεῖ νά καυτηριάξει ἀποτελεσματικά. Ἄς μή περιφρονη κανεῖς τήν ἀποφασί μου. Διότι, ἂν καί εἶμαι ἀσήμαντος, ὁμως ἔχω ἀπό τή χάρι τοῦ Θεοῦ λάβει τήν ἱερωσύνη, πού μπορεῖ νά πραγματοποιήσῃ τήν ἀποκοπή.

Δέν θέλουμε νά ἀποκόψουμε ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τούς ἀδελφούς, ἀλλά θέλουμε νά διαφυλάξουμε τό ἦθος τῆς Ἐκκλησίας ἀπ' τή ντροπή τῆς ἀσεβείας. Κανένας, λοιπόν, ἀπό ὅσους ἐπιμένουν στήν αἰσχρή τους πρᾶξι νά μή μπαινῇ στήν ἐκκλησία, ἀλλά καί σεῖς νά τόν ἐπιπλήττετε καί νά τόν θεωρεῖτε κοινό ἐχθρό.

Οἱ κυνηγοί τά δύσκολα θηράματα ὄχι ἀπό ἕνα τόπο, ἀλλά ἀπό παντοῦ, τά κυνηγοῦν καί τά βάζουν στή σαγήνη. Κι ἐμεῖς ὅσους ἔχουν ἐξαγριωθῆ σάν θηρία, ἄς προσπαθήσουμε νά τούς ὀδηγήσουμε στά δίκτυα τῆς σωτηρίας, ἐμεῖς ἀπό δῶ, εἰσεῖς ἀπό κεῖ.

Θά σοῦ πῆ ὁ Θεός: Ἐβλεπες ὅτι κλάπηκε ἀπ' τό σπίτι μου ὄχι χρυσάφι ἢ ἀσήμι ἢ χρυσό σκεῦος, ἀλλά ἡ σωφροσύνη, ἐβλεπες αὐτόν πού πρῖν ἀπό λίγο πῆρε τό Σῶμα τό τίμιο καί κοινώρησε νά συγχάξῃ σέ χώρους τοῦ διαβόλου, καί δέν μίλησες. Γιατί τό ἀνέχτηκες; Γιατί δέν πῆγες νά τό ἀναφέρῃς στόν ἱερέα; Καί φυσικά γι' αὐτή σου τή στάσι θά σοῦ ζητηθοῦν σοβαρές εὐθύνες.

Εἶναι πολύ καλύτερα νά σᾶς στενοχωρῶ ἐδῶ στή γῆ καί νά σᾶς λυτρῶσω ἀπ' τή μελλοντική καταδίκη, παρά νά σᾶς εὐχαριστήσω μέ τά λόγια μου καί νά τιμωρηθῶ μαζί σας.

* * *

Σήμερα κατακλύστηκε ὁ **χώρος τῆς Ἐκκλησίας** ἀπό ἄτομα, πού θέλουν νά ἐπιβάλουν τίς **ἀπόψεις** τους, πού προκλητικά **ἀντιδρῶν** στό κήρυγμα τῆς ἀλήθειας, πού ἐμφανίζουν τήν **ἀνηθικότητά** τους ἀναίσχυντα, πού ἐπιμένουν νά ἀλλάξουν τό ἦθος τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως.

Δέν τολμᾷ ὁ εὐλαβῆς λειτουργός τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ νά παρατηρήσῃ ἄσημνη ἐμφάνισι μέσα στό Ναό, πολύ περισσότερο νά βγάλῃ ἀπό τό Ναό ἄτομα μέ **ἀναίδια** καί **χυδαιότητα**. Ἀκόμα καί οἱ προϊστάμενοί τους θά τούς ἐπιπλήξουν!

Γι' αὐτό τά παραπάνω λόγια τοῦ καλοῦ Ποιμένα, τοῦ ἐπισκόπου Κωνσταντινῶν πόλεως, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀποτελοῦν **καθοριστικό κανόνα** γιά τούς ποιμένες, πού δέν βλέπουν «εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων» (Ματθ. κβ' 16).

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΨ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΨ Β ΕΨΙΨΤΟΨΗ

ΨΆλλοι σώζονται, ἄλλοι κολάζονται

ΒΨ Κορ. βΨ 14-16

ΨΟ θριάμβος τοῦ Χριστοῦ (στ. 14)

Μέσα ἀπΨ τίς θλίψεις, τίς περιπέτειες καί τούς διωγμούς περνάει ὁ θριάμβος τοῦ Εὐαγγελίου. ΨΕνώ μίλησε γιά κακοπέρασι καί θλίψεις ὁ ἀπ. Παῦλος, ξαφνικά μιλάει γιά θρίαμβο. Καί εὐχαριστεῖ τό Θεό, πού χρησιμοποιεῖ τούς ἀποστόλους σάν ὄργανα, γιά νά λιτανεύη παντοῦ ὁ Χριστός τό θριάμβό Του. Λέει στόν ἐπόμενο στίχο: ΨΤῶ δέ Θεῶ χάρις τῶ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῶ Χριστῶ καί τήν ὀσμίν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι διΨ ἡμῶν ἐν παντί τόπῳ (στ. 14). Στήν ἀπλοελληνική: ΨΨΑς εὐχαριστίσουμε τό Θεό, πού πάντοτε μᾶς κάνει νά θριαμβεύουμε μέ χριστιανικούς θριάμβους, καί μέ μᾶς, σάν ὄργανά του, φανερώνει τήν εὐωδία τῆς γνώσεώς του σέ κάθε τόπο.

Στήν ἀρχαιότητα ὕστερα ἀπό ἕνα πόλεμο, γινόταν ἡ πανηγυρική εἴσοδος τοῦ νικητῆ στήν πόλι. ΨΗ πομπή, ὠνομαζόταν ΨΘρίαμβος.

Πίσω ἀπΨ τό θραμβευτικό ἄρμα, πού ἔφερε νικητή τόν στρατηλάτη, ἀκολουθοῦσαν οἱ αἰχμάλωτοι καί οἱ ἡττημένοι βασιλιάδες. Σάν σύννεφο ἀνέβαινε μπροστά του τό θυμίαμα ἀπό τά θυμιάτα.

Γιά νά μή γίνουν τά λιβανίσματα αἰτία ψευδοπραγματικότητας, ἕνας δοῦλος παραστεκόταν πάντοτε κοντά του καί τοῦ θύμιζε, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος θνητός: ΨΜή ξεχνᾶς, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος. ΨΜέμνησο, ὅτι θνητός εἶ.

Τήν εἰκόνα αὐτή τοῦ ἀρχαίου ΨΘριαμβου χρησιμοποιεῖ ἐδῶ ὁ Παῦλος. Παρουσιάζει νικητή ΨΕκεῖνον, πού δέν ὑπῆρχε κίνδυνος νά γίνῃ υπερφίαλος καί νά νομίση, ὅτι εἶναι θεός. ΨΟ ΨἸησοῦς δέν νόμιζεΨ ἦταν ὄντως Θεός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. ΨἮταν ὁ Θεάνθρωπος.

Προχωρώντας μέ τό ἄρμα τοῦ θριαμβου

Του, τό Σταυρό Του, σέρνει πίσω του τούς αἰμαλώτους, τό Διάβολο καί τό θάνατο.

- ΨΟ Χριστός εἶναι ὁ θριαμβευτής. Συγχρόνως καί ὁ θρίαμβος τῶν πιστῶν. ΨΧάρις τῶ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῶ Χριστῶ (στ. 14). Οἱ πνευματικές ἐπιτυχίες τῶν ἀγίων, γίνονται καί μέ τή δύναμι τοῦ Χριστοῦ καί πρὸς δόξαν Χριστοῦ. ΨΕμεῖς μόνοι μας εἶναι ἀδύνατον νά νικήμε καί νά χαίρωμαστε.

Μέ τή συμμαχία ὁμως καί τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ τό ἀδύνατο γίνεται δυνατό. Πάντοτε νικήμε Ψἐν Χριστῶ. Θριαμβεύουμε Ψἐν Χριστῶ. Καί αὐτό εἶναι, πού δίνει χαρά μέσα στίς θλίψεις τῆς ἀποστολικῆς περιπέτειας.

- ΨΟ Παῦλος χρησιμοποιεῖται ἀπό τόν Κύριο, τόσο ἡ ζωή του, ὅσο καί τό κήρυγμά του, σάν τρόπαιο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: ΨΤοσοῦτον ἀπέχομεν τοῦ θρηνεῖν, ὅτι καί θριαμβον τό πρᾶγμα καλοῦμεν, καί ἐγκαλλωπιζόμεθα τοῖς γινομένοις (Ε.Π.Ε. 19,156).

ΨΆλλοτε χρησιμοποιεῖται ὡς ὁ διάκονος, πού κρατάει τό θυμιατό καί σκορπίζει Ψτήν ὀσμίν τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ (στ. 14).

- ΨΌπως τό θυμίαμα ὑψώνεται ἀπό τό βωμό καί σιγά-σιγά γεμίζει ὄλο τό ναό, ἔτσι βλέπει ὁ Παῦλος ὀλόκληρη τή Μεσόγειο νά μοσκοβολᾷ ἀπό τή γλυκεῖα εὐωδία τοῦ Εὐαγγελίου.

ΨΥψώνεται μέσα ἀπΨ τή φλογισμένη γιά τό Χριστό καρδιά του, ἔστω κι ἂν πρόκειται ἡ ζωή του νά καῖ σάν ἀναμμένο κάρβουνο. ΨΆλλωστε σέ ἀναμμένο κάρβουνο μπαίνει τό θυμίαμα, καί τότε εὐωδιάζει.

- Μιλάει ὁ ἀπ. Παῦλος γιά Ψτήν ὀσμίν τῆς γνώσεως αὐτοῦ (στ. 14). Χρησιμοποιεῖ τήν εἰκόνα τοῦ μύρου, γιά νά δεῖξη τήν ὁμορφιά καί εὐχαρίστησι, πού αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν γνωρίζῃ τό Θεό.

Ἡ γνώσις αὐτῆ δέν εἶναι ὀλοκληρωτική. Παίρνομε «ὀσμή», κάποια μυρωδιά, κάποια πρόγευση τῆς γνώσεως καί ἐπιγνώσεως τοῦ Θεοῦ. Τώρα γνωρίζουμε λίγα. Τότε, ἂν ἀξιωθοῦμε τῆς μακαριότητος, θά γνωρίζουμε πλήρως.

● Τό κακό εἶναι, ὅτι πολλοί «δέν ἔχουν πάρεμι μυρωδιά» ἀπό τό Εὐαγγέλιο, ἀπό τή γλυκύτητα πού προκαλεῖ ἡ χριστιανική ζωή. Ἄγευστοι κάθε χαρᾶς πραγματικῆς, ἀλλά καί βυθισμένοι ἐκούσια σπὴν ἄγνοια καί σπὴ βρωμιά.

Ἔργα τοῦ Θεοῦ, γιά νά τρέχη ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, νά θριαμβεύη ἡ Ἐκκλησία καί νά μοσχοβολοῦν οἱ πιστοί ἀπό τό ἄρωμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, εἶναι οἱ ἀπόστολοι καί ὅσοι ἐπιστρατεύονται νά συνεχίσουν τό ἔργο τῶν ἀποστόλων. Ὁ Παῦλος εὐχαριστεῖ γι' αὐτό τό Θεό. *«Τῷ δέ Θεῷ χάρις τῷ... τὴν ὀσμήν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντί τόπῳ»* (στ. 14).

Ὅπως τό εὐῶδες θυμίαμα μεταδίδεται στοῦ ναοῦ μέ τό θυμιατήριον, ἔτσι καί οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ εἶναι τὰ ζωντανὰ θυμιατήρια, ὅπου καίγονται οἱ ἴδιοι ὡς κάρβουνα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί μεταδίδουν τὴν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

● Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι βρῶμα καί δυσοσμία. Καί ἀλλοίμονο, ἂν ἐπιτρέπη σέ κληρικούς καί λαϊκούς νά προκαλοῦν μέ τίς ἰδέες τους ἢ μέ τὴ ζωὴ τους δυσοσμιά!

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι λειτουργία τῶν ἁγίων, πού ὡς θυμιατήρια τοῦ βασιλέως Θεοῦ μεταδίδουν τό ἄρωμα τῆς ζωῆς. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Θυμιατήριον ἔσμεν βασιλικόν, ὅπου ἂν ἀπέθλωμεν τοῦ οὐρανοῦ πνεόντες μύρου καί τῆς πνευματικῆς εὐωδίας»* (Ε.Π.Ε. 19, 158). Μετάφρασις: Εἴμαστε θυμιατήριον βασιλικό, πού ὅπου κι ἂν πᾶμε, μεταδίδουμε τό οὐράνιον μύρον καί τὴν πνευματικὴ εὐωδία.

Χριστιανός, πού γεύτηκε τούς γλυκεῖς καρπούς τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι φυσικό νά ἐνδιαφέρεται γιά τὴν ἐξάπλωσί του, ὥστε κι ἄλλοι νά γευτοῦν αὐτὴ τὴ γλυκύτητα.

Ὅσοι δέν ἔχουν ἱεραποστολικὸ ἐνδιαφέρον καί εἶναι ἀδιάφοροι ἀκούγοντας γιά νέους θριάμβους τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἄς ξεετάσουν, μήπως δέν εἶναι χριστιανοί.

Οἱ μὲν σώζονται, οἱ δέ κολάζονται (στ. 15)

Τό Εὐαγγέλιο λειτουργεῖ γιά ὅλους. Προσ-

φέρεται σέ ὅλους, ἀφοῦ ὁ Χριστός ἦρθε γιά ὅλους σπὴ γῆ. Μᾶς προσέλαβε ὅλους. Σταυρώθηκε γιά ὅλους. Ἐχεῖ θέσι σπὴ βασιλεία του τὴν αἰώνια γιά ὅλους.

Γιά ὅλους, καί γιά τούς κερδισμένους καί γιά τούς χαμένους. Καί γιά ἐκείνους, πού ἀκοῦνε, πιστεύουν καί ἐφαρμόζουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί γιά ἐκείνους, πού δέν θέλουν νά πιστεύσουν καί ἐπιλέγουν τὴν ἀπώλεια, τὴν κόλασι, κάνοντας φυσικά κακὰ χρῆσι τῆς ἐλευθερίας τους.

Σημασία γιά τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας ἔχει, ὅτι ἡ εὐωδία τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά ὅλους. Τονίζεται στον ἐπόμενο στίχο: *«Χριστοῦ εὐωδία ἔσμεν τῷ Θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις καί ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις»* (στ. 15). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: *«Εἴμαστε εὐωδία Χριστοῦ γιά τό Θεό, πού διαδίδεται σ' αὐτούς πού σώζονται, καί σ' αὐτούς πού κάνονται»*.

● Ὅσοι θεληματικά ἐμμένουν σπὴν ἄγνοια καί τὴν πλάνη καί πεισματικά ἀπωθοῦν τὴν ἀλήθεια, εἶναι φυσικό νά μή συγκινοῦνται ἀπό τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καί νά μὴ ἀπολαμβάνουν τὴν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτοί, ὅσο περισσότερο ἀκοῦνε γιά τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, τόσο περισσότερο τυφλώνονται! Ἀντὶ νά κατανύγωνται, σκληραίνονται. Τελικά ἀπορρίπτουν τό Εὐαγγέλιο καί «κερδίζουν» τὴν αἰώνια ἀπώλεια τους. Κατατάσσονται *«ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις»* (στ. 15).

● Οἱ ἄλλοι, ὅμως, πού ὡς ταπεινὲς ψυχὲς ἀποδέχονται τό λόγο καί ὑποδέχονται τό Χριστό, αἰσθάνονται ἐσωτερικὴ γλυκύτητα. Τό Εὐαγγέλιο γι' αὐτούς εἶναι *«ὀσμή ζωῆς»*. Αὐτοὶ κατατάσσονται *«ἐν τοῖς σωζομένοις»* (στ. 15).

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι γλυκύτερος ἀπὸ τό μέλι. Εἶναι εὐωδέστερος καί ἀπὸ τό πῖο εὐωδιαστό λουλούδι. Εἶναι φωτεινότερος καί ἀπὸ τὸν ἥλιο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Καθάπερ τό φῶς, κἂν σκοτίζη τούς ἀσθενεῖς, φῶς ἐστὶ, καίτοι σκοτίζον καί τό μέλι κἂν πικρὸν ἦ τοῖς νοσοῦσι, γλυκύ τὴν φύσιν ἐστίν, οὕτω καί τό εὐαγγέλιον εὐωδὲς ἐστὶ, κἂν ἀπολλύωνται τινες ἀπιστοῦντες. Οὐ γάρ αὐτοῦ ἔργον ἡ ἀπώλεια, ἀλλὰ τῆς ἐκείνων ἀγνωμοσύνης»* (Ε.Π.Ε. 19, 158). Μετάφρασις: Ὅπως ἀκριβῶς τό φῶς, κι ἂν ἀκόμα σκοτίζη τούς ἀσθενεῖς, εἶναι φῶς, καί τό μέλι, κι ἂν ἀκόμα εἶναι πικρὸ στοὺς ἀσθενεῖς, εἶναι γλυ-

κειά ή φύσις του, ἔτσι καί τό Εὐαγγέλιο. Εἶναι εὐῶδες, κι ἄν ἀκόμα μερικοί χάνονται ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας τους. Δέν εἶναι ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου ἡ ἀπώλεια, ἀλλά τῆς ἀχαριστίας ἐκεῖνων πού χάνονται.

● Ὁ ἴδιος Ἰησοῦς Χριστός προσφέρεται. Ἄλλά γιά ἄλλους γίνεται «πῶσις», σκοντάφτουν πάνω στό μυστήριό Του, σκοντάφτουν μέ τήν ἀπιστία τους, μέ τήν ἄρνησι τοῦ Προσώπου Του. Γιά ἄλλους εἶναι «ἀνάστασις» (Λουκ. β΄ 34).

Φαντασθῆτε ἐστίς μολύνσεως, πού βρωμᾶνε. Κάποιος μοιράζει γιά ὄλες τίς ἐστίς καταλυτικά ἀποσμητικά. Καί τίς καταργεῖ καί ἡ βρωμιά τους μεταβάλλεται σέ εὐῶδια. Μερικοί δέχονται τό ἀποσμητικό. Οἱ περισσότεροι προτιμοῦν τή βρωμιά καί ἐξακολουθοῦν καί οἱ ἴδιοι νά εἶναι ἐστία μολύνσεως.

Κάπως ἔτσι συμβαίνει μέ τήν προσφορά τοῦ Θεοῦ καί τή διάφορο ἀποδοχή τῆς. Ἄλλοι δέχονται τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ τούς καθαρίζει ἀπό κάθε μόλυνσι, ἀπό κάθε ἁμαρτία (Α΄ Ἰωάν. α΄ 7). Ἄλλοι, δυστυχῶς οἱ περισσότεροι, δέν δέχονται τό ἀποσμητικό, τό ἀντιθανατικό, καί προτιμοῦν τό «σκωλήκων βρῶμα καί δυσῶδιαν». Θλίβεται κανεῖς γιά τήν ἐπιλογή τῶν πολλῶν, ἀλλά δέν μπορεῖ νά παραβιάσῃ τήν ἐλευθερία τους.

● Μπορεῖ ὅμως κάθε πιστός νά κάνει κάτι ἄλλο. Νά γίνῃ «Χριστοῦ εὐῶδια» τόσο δυνατή, ὥστε νά σαγηνεύῃ καί ἄλλους καί νά τούς ἀποσπᾶ ἀπό τή βρωμιά. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τό “Χριστοῦ εὐῶδια”, διπλῆν μοι τήν ἐξήγησιν ἔχειν δοκεῖ. Ἡ τοῦτο φησίν, ὅτι ἑαυτοῦς θυσίαν προσέφερον ἀποθνήσκοντες, ἧ ὅτι τῆς τοῦ Χριστοῦ σφαγῆς εὐῶδια ἐσμέν» (Ε.Π.Ε. 19,160). Μετάφρασις: Τό «εὐῶδια Χριστοῦ» μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει διπλῆ ἐξήγησι. Ἡ ἐννοεῖ αὐτό, ὅτι πεθαίνοντας προσέφερναν οἱ ἀπόστολοι τούς ἑαυτούς τους θυσία, ἧ ὅτι εἴμαστε εὐῶδια τῆς σφαγῆς τοῦ Χριστοῦ.

Γιά ἄλλους Ναί, γιά ἄλλους Ὁχι (στ. 16)

Μπορεῖ κάθε πιστός, καίτοι ἀνάξιος, νά γίνῃ ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Κρατώντας στά χέρια σου εὐῶδιαστιά λουλούδια, καί περιφέροντάς τα παντοῦ, δέν σημαίνει, ὅτι ἐσύ ἔφτιαξες τά λουλούδια. Ἄλλ’ οὔτε σημαίνει, ὅτι εἶσαι ὑπεύθυνος γιά τόν ἕνα, πού κλείνει τή μύτη του

γιά νά μὴν ἀπολαύσῃ τήν εὐῶδια τῶν λουλουδιῶν καί τά μάτια του γιά νά μὴ δῆ τήν ὁμορφιά τους, ἢ γιά τόν ἄλλον, πού ἀντιθέτως σπεύδει νά θαυμάσῃ καί ν’ ἀπολαύσῃ τά μοναδικά λουλούδια.

Ὁ Παῦλος σάν νά κρατοῦσε τήν ἀνθοδέσμη τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ καί νά τήν προσέφερε σέ ὄλους. Ἀπό μέρους του μετράει ἡ πρόθεσις νά κάνῃ κοινωνούς ὄλους τούς ἀνθρώπους τῆς εὐῶδιας τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό πλευρᾶς ὅμως ἀνταποκρίσεως τῶν ἀνθρώπων ἰσχύει αὐτό, πού λέει στόν ἐπόμενο στίχο: «οἷς μὲν ὀσμὴ θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δέ ὀσμὴ ζωῆς εἰς ζωὴν. Καί πρὸς ταῦτα τίς ἰκανός;» (στ. 16). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Σ’ ἄλλους μὲν εἶμαστε ὀσμὴ θανατηφόρος, γιά νά τούς θανατώνη, σ’ ἄλλους δέ εἶμαστε ὀσμὴ ζωηφόρος, γιά νά τούς φέρνη ζωή. Καί γι’ αὐτά τά κατορθώματα ποιός εἶναι ἰκανός;».

● Ὁ Χριστός, πού ἦρθε ὡς «ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου», γίνεται ἀφορμὴ διχασμοῦ. Ὁ ἴδιος τό εἶπε: «Μὴ νομίζετε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τήν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλά μάχαιραν. Ἡλθον γάρ δικάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καί θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καί νόμφνην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς» (Ματθ. 1΄ 34-35).

Τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ γιά ἄλλους εἶναι Ναί, γιά ἄλλους εἶναι Ὁχι. Ἄλλοι τό προσκυνοῦν, ἄλλοι τό βλασφημοῦν.

Ὅσοι Τό προσκυνοῦν καί Τό ἀκολουθοῦν, σώζονται. Ὅσοι Τό βλασφημοῦν καί περιφρονοῦν μέχρι τέλους τό θέλημά Του, πεθαίνουν τόν αἰώνιο θάνατο. Ἀπό τήν πρόθεσι, λοιπόν, καί τή στάσι τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται τό «οἷς μὲν ὀσμὴ θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δέ ὀσμὴ ζωῆς εἰς ζωὴν» (στ. 16).

Ἀπό τήν ἀνθρώπινη προαίρεσι ἐξαρτᾶται τό ἄν κάποιος διά τοῦ Χριστοῦ σώζεται, καί τό ἄν κάποιος μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ κά-νεται.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ζητείται κορνίζα!

Ὁποιος σκεφτῆ, ὅτι μέ τῆ μικρῆ θυσία τοῦ «ἐγώ» του κατακτᾷ τὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου, τότε μέ χαρά κάνει τό ἔργο ὁποιασδήποτε τίμιας ὑπηρεσίας. Κερδίζοντας μιὰ ψυχὴ, κερδίζει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ κόσμου ἐν δυνάμει.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, πού ἀποτελεῖ τό ἰσχυρότερο ἐλατήριο γιὰ τὴν πιστὴ καὶ τίμια πορεία στή ζωὴ, εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Τό καλύτερο στόλισμα τοῦ κηρύγματος εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἅγιοι εἶναι τό στολίδι τῆς Ἐκκλησίας.

- Στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ τό ὠραιότερο χρῶμα, πού τὴν καθιστᾷ ἀληθινὸ στόλισμα, εἶναι τό ἄγιο παράδειγμα τῶν χριστιανῶν. Κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἅγιος. Ἡ πιὸ θαυματουργὴ εἰκόνα εἶναι ὁ Χριστός κάθε ἐποχῆς, δηλαδή, ὁ χριστομίμητος ἄνθρωπος.

- Κάθε προσφορά ἀξίζει γιὰ τόν δεσπότη Χριστό.

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἑτήσια συνδρομὴ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγὲς καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

- Κάθε ἀγώνας γιὰ τιμιότητα ἀξίζει γιὰ τὴν αἴγλη τοῦ Εὐαγγελίου. Δέν μπορεῖ ἓνας χριστιανός π.χ. νά κλέβη, νά «νοσφίζεται», νά κατακρατῆ ξένα πράγματα, μέ τῆ δικαιολογία, ὅτι τόν ἐμεταλλεύονται οἱ προϊστάμενοί του ἢ τό κράτος!

- Κάθε ταπείνωσις καὶ ὑποχώρησις ἀξίζει, γιὰ νά ἐλκύσῃ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

- Κάθε ἐκούσια θυσία δικαιώματός σου ἀξίζει γιὰ νά σαγηνεύσῃς ἄνθρωπους στήν πίστι. Αὐτό ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ὑπηρεσία ἐνός ὑπηρέτη, ἐνός δούλου, ἐνός ὑπαλλήλου, ἐνός ὑποτακτικοῦ. Μέ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη σου θά ζῆς τὴν υἱοθεσία. Στὴν πραγματικότητα δέν θά εἶσαι δούλος. Θά εἶσαι παιδί, υἱὸς ἢ θυγατέρα τοῦ Θεοῦ (Γαλ. δ' 7). Θά εἶσαι κληρονόμος τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ.

- Ἄν ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἶναι ἡ εἰκόνα, ὅπως λέχτηκε, τότε ἡ κορνίζα πού μπαίνει αὐτὴ ἡ εἰκόνα καὶ τό βᾶθρο πού τοποθετεῖται καὶ ὁ προβολέας πού φωτίζεται, εἶναι τὰ ἀγαθὰ ἔργα τῶν χριστιανῶν. Αὐτὰ κοσμοῦν «τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ ἐν πᾶσιν» (Τίτ. β' 10).

- Ὅχι μόνο νά μή βλασφημηταί ὁ Θεός μέ τὴν ἀσυνέπεια τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ καὶ νά «στολίζεται» καὶ νά προβάλλεται μέ τὴν καλωσύνη μας.

Αὐγουστίνος, ὁ ἱεροκήρυκας

Ἰναμενόμενο! Γιὰ τόν πιστό δούλο τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τόν ἀνυποχώρητο καὶ γενναῖο ἀγωνιστὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, γιὰ ἓνα καυστικὸ ἐλεγκτὴ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν δημοσιῶν σκανδάλων, γιὰ ἓνα ἀληθινὸ κήρυκα τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ ἓνα αὐθεντικὸ ἐκφραστὴ τῆς

ζωής τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀμενόμενες ἢ **στάσις** καὶ ἡ **διάστασις**.

Πρόκειται γιὰ τὸν μακαριστὸ πλέον **Αὐγουστῖνο Καντιώτη**.

● **Στάσις!** Στάθηκαν κοντά του μυριάδες ψυχές. Τὸν ἄκουσαν καὶ τὸν **θαύμασαν**. Μὰ πρό παντός πείστηκαν καὶ μαγνήτιστηκαν καὶ τὸν ἀκολούθησαν στοὺς ἀγῶνες καὶ τίς θυσίες του.

● **Διάστασις!** Τὸν **ἔβρισαν** καὶ τὸν πολέμησαν. Οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀλήθειας. Ὅλοι ἐκεῖνοι, πού θέλουν τὸν κοινωνικὸ στίβο γήπεδο μονάχα δικό τους, γιὰ νὰ παίξουν αὐτοὶ τὸ μονότεμα τῆς ἀθεϊστικῆς τους προπαγάνδας καὶ τοῦ διεστραμμένου ἀμοραλισμοῦ τους.

● «**Σημεῖον ἀντιλεγόμενον!** Ὁνομάστηκε καὶ ἦταν ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ κάθε **γνήσιος δοῦλος** Του. Καὶ ὁ Αὐγουστῖνος Καντιώτης, ὁ ἐνάρετος καὶ πυρφόρος δοῦλος τοῦ Κυρίου.

● **Δαιμονισμένος!** Ὁνομάστηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἄς ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ «καταργήσῃ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου». Τρελλό καὶ μανιακό ἀποκαλοῦσαν τὸν πατέρα Αὐγουστῖνο Καντιώτη ὅσοι δέν μποροῦσαν μέ τῆ «λογικῆ» τους νὰ νοήσουν τὴν ἀγία τρέλλα τῆς μαχομένης ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας **καρδιάς** τοῦ σύγχρονου προφήτη.

Ἐναμενόμενη ἡ **διάστασις** τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου μπροστὰ στοῦ πρόσωπο, πού ἡ **ἐπανάστασις** του τάραξε κυριολεκτικὰ πολλές φορές τὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο τὴν τελευταία ἐξηκονταετία.

● Οἱ **θαυμαστές** τῶν ἀγῶνων τῶν ἀγίων ἔγραψαν καὶ θὰ γράψουν γιὰ τὴ μορφὴ τοῦ πατρὸς Αὐγουστῖνου, γιὰ τὸν κήρυκα, πού ξανάφερε στὸ προσκλήνιο τὰ πρόσωπα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

● Ἐγραψαν καὶ οἱ **ἐχθροὶ** του. Ἀκόμα καὶ τὴ μέρα τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας (30 Αὐγ. 2010) ὠρισμένοι δημοσιογράφοι θέλησαν νὰ βεβηλώσουν τὴν τιμὰ μνήμη του. «**Ελευθεροτυπία**» καὶ «**Καθημερινή**» πρωτοπόροι στὴν κατὰ τοῦ προσώπου του πολεμικῆ. Τὸν εἶπαν φονταμενταλιστῆ,

μεισιωνικὴ φιγούρα, μανιακό, δικτάτορα, σκοταδιστῆ καὶ ἄλλα! Παράσημα καὶ αὐτὰ στοῦ παλλόμενου ἀπὸ ἱερό ἐνθουσιασμό **στῆθος** του.

Σεβασμὸ ἀπαιτεῖ ἡ μνήμη τοῦ ἡρωικοῦ ἱεροκήρυκα.

● Τὸν σεβάστηκαν ἀκόμα καὶ ἐχθροὶ του, στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, πού στάθηκε **πατέρας** τοῦ πεινασμένου λαοῦ τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ στὴ δεκαετία τοῦ '60, πού οἱ ἀγῶνες του στὴν Ἀθήνα γιὰ **κάθαρσι** στὴν Ἐκκλησία ἦσαν οἱ διαδηλώσεις τῆς ἐποχῆς.

Τὸν σεβάστηκαν καὶ οἱ **δεσποτάδες**, ἔστω κι ἂν ἀποτελοῦσε ἀγιασμένη παραφωνία.

● Ἄς τὸν σεβαστοῦμε ὅλοι.

Καὶ ἰδίως ἄς παραμείνῃ σεβάσμιος ὁ ρόλος του. Ἦταν ὁ **ιεροκήρυκας**. Ἦταν ὁ ἱεραπόστολος. Ἦταν ὁ προφήτης. Ἦταν ὁ ἐραστής τῶν Γραφῶν. Ἦταν ὁ παραστατικὸς δάσκαλος. Ἦταν ὁ σπουδαῖος ἐκπαιδευτῆς ἱεροκηρύκων. Ἀπὸ τὴ σχολὴ του βγῆκαν δεκάδες καταρτισμένοι τεχνίτες τοῦ ἀμβωνος.

● Ὑπῆρξε **ἀετός**. Καλὸ εἶναι νὰ παραμείνουμε ἀτενίζοντας τίς μοναδικές του πτήσεις. Ἄς μὴ τὸν προσγειώνουμε, καθένας στὰ δικά του μέτρα, ἔστω κι ἂν αὐτὰ εἶναι παραδοσιακὰ καὶ ἅγια.

Βαφτίσια καὶ αὐξήσις ὑπουργείων!

Μέσα σέ ἓνα χρόνο ἔχουμε δυὸ ἀνακυκλώσεις ὑπουργῶν. Σέ κανένα κράτος τοῦ κόσμου δέν ἔχουμε **μετονομασίες** ὑπουργείων κάθε τόσο. Οἱ ὀνομασίες τῶν ὑπουργείων παραμένουν κλασικές, ὅσο κι ἂν ἐκσυγχρονίζεται ὁ τρόπος λειτουργίας τους. Ἐδῶ κάθε νέα κυβερνήσις κάνει καὶ βαφτίσια ὑπουργείων! Σέ κάθε ἀνασχηματισμὸ καὶ νέα βαφτίσια!

● Σέ καμμιά περίοδο τοῦ νεοελληνικοῦ κρατοῦς δέν εἶχαμε τόσο **μεγάλο ἀριθμὸ ὑπουργῶν**, ἀναπληρωτῶν ὑπουργῶν καὶ ὑφυπουργῶν, ὅσο στοῦ τελευταῖο κυβερνητικὸ σχῆμα. **48 τὰ μέλη** τῆς νέας

κυβερνήσεως του κ. Γ. Παπανδρέου. Δέν χωράνε σε αίθουσα, για συνεδρίασι όλομελείας!

● Καμμιά έφημερίδα, κανέναν Έλληνα δέν έπεκρότησε τήν αύξησι του κυβερνητικού σχήματος, πού σημαίνει **αύξησι** ύπουργικών μισθών, αύξησι ύπουργικών αύτοκινήτων, αύξησι σωματοφυλάκων «ύψηλών προσώπων», αύξησι λειτουργικών έξόδων και αύξησι... τριβών σχετικά μέ τίς άρμοδιότητες.

Κύριο άρθρο έφημερίδας σημειώνει:

«*Η δεύτερη, στή σειρά, άλλαγή όνομασιών και άρμοδιοτήτων των διαφόρων ύπουργείων άγγίζει τά όρια τής γραφικότητας. Πέρα από τό κόστος, πού έμπεριέχει κάθε τέτοια άλλαγή, οί συνεχείς παλινωδίες έχουν προκαλέσει συμπτώματα διάλυσης σε κομμάτια του κρατικού μηχανισμού και στό ήθικό των ύπαλλήλων, πού εργάζονται σε αυτά. Τό κράτος είναι κάτι σοβαρό, πού πρέπει νά έχει συνέχεια, και όχι ένα παιχνίδι στα χέρια όσων μέ τόση εύκολία αλλάζουν τή δομή και οργάνωσή του χωρίς περίσκεψη*» («Καθημερινή», φ. 17 Σεπτ. 2010).

● Κάθε μετονομασία ύπουργείου σημαίνει **άλλαγή** σφραγίδων, έπιγραφών, πινακίδων, έντύπων κ.λπ..

● Κάθε άνασχηματισμός σημαίνει ένα βήμα **καθυστερήσεως** στήν επίλυσι σοβαρών προβλημάτων.

● Κάθε άλλαγή όνομασίας ύπουργείου είναι ένα **σταυρόλεξο**. Τό δυσκολότερο θέμα σε έκθεσι για τήν εισαγωγή στήν τριτοβάθμια εκπαίδευσι θά μπορούσε

νά ήταν τό έξής: «*Σημειώσατε μέ τή σειρά όλα τά ύπουργεία, μέ τίς νέες μοντέρνες όνομασίες τους*».

● Κάθε τροποποίησης όνομασίας ύπουργείου είναι μια όδυνηρή περιπέτεια για τόν άπλό πολίτη, όσο κι αν ύπάρχει και ύπουργείο «*Προστασίας του πολίτη*»!

Ένας π.χ. συνταξιούχος ναυτικός πού θά άπευθυνθή για ύπόθεσί του: Στο ύπουργείο **Έμπορικης Ναυτιλίας**; Δέν ύπάρχει πλέον. Τό 2007 ώνομάστηκε: **Έπουργείο Έμπορικης Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής**. Τό Σεπτ. 2009 ό κ. Γ. Παπανδρέου τό κατάργησε. Η ναυτιλία ύπήχθη στό ύπουργείο **Οικονομίας και Άνταγωνιστικότητας**! Τό 2010 ύπήχθη στό νέο ύπουργείο **Θαλασιών Έποθέσεων, Νήσων και Άλιείας**!

Ό λαός λέει: «*Άλλαξε ό Μανωλιός κι έβαλε τά ρούχα του άλλιώς*». Έτσι είναι ή έχουμε: Βόλεμα και άλλων, βούλωμα άντιρρησιών, σπατάλη δημοσίου χρήματος, βλακώδη κουλτούρα πρós έντυπωσιασμό;

Πάπας και συγγνώμη

Στή Βρετανία βρέθηκε για περιοδεία ό **Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ'**. Όσο κι αν θεωρήθηκαν ύποβαθμισμένες από πλευράς κόσμου οί συνάξεις του, πάντως λειτουργήσε και μίλησε και σε ύπαίθριο χώρο μπροστά σε εκατοντάδες χιλιάδες όπαδών του Ρωμαιοκαθολικισμού.

Τό ιδιαίζον στήν περίπτωσηι είναι, ότι επανειλημμένως ζήτησε συγγνώμη από τά θύματα σεξουαλικού βιασμού έκ μέρους **όμοφυλοφίλων** κληρικών του Παπισμού. Έξεδίωξε τούς κληρικούς αυτούς από τό χώρο τής ιερωσύνης, συνωμίλησε μέ τά θύματα και δήλωσε ότι είναι πρόθυμος νά συνεργαστή μέ τίς δικτικές άρχές για τήν καταδική των εκφύλων δραστών.

Έμείς εδώ; Παρουσιάστηκε περίπτωσηι όχι άπλως παπάδων, αλλά Μητροπολίτου μέ δεκάδες **«ρόζ» κασέττες**, και φάγανε τά σίδερα οί «άδελφοί» (μέ **οι**) νά τόν διασώσουν, ισχυριζόμενοι άνερυ-

Η συνδρομή του περιοδικού

■ 10 Εύρώ (€) τό χρόνο. ● Στο λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**.

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής, Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα**». ● Στο Γραφείο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ή στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής, Έθν. Αντιστάσεως 103 (Άγιο Δημήτριο)**».

■ Του έξωτερικού τό έμβασμά στό όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό). **2103212713** και **2109765440**.

θρίαστα, ὅτι πρόκειται γιά... προσωπικά δεδομένα!

Θηλυπρεπή ὄντα κοσμοῦν ἀλόγουρους ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν καί εὐδοκίμοῦν ὡς φροῦτα σέ ἱερούς κήπους. Βλέπεις 23χρονα νά καμαρώνουν μέ ἔπανω-καλύμμαυχα καί νά ὄνειρεύονται! Τί; Κάποιο καινούργιο 1962!

- Πότε ὡς σύνολο ὀρθοδόξων θά ζητήσουμε συγγνώμη, διότι ἀφήσαμε νά βεβηλωθοῦν τά ἱερά θυσιαστήρια ἀπό τύπους **σεξουαλικῆς «ιδιωνυμίας»;**

- Πότε οἱ ἐνάρετοι ἐπίσκοποι μας θά θέσουν ὑπέρ τήν εὐγένειαν, τήν ἀλήθειαν, καί ὑπέρ τό σεμνοπρεπές ὕφος, τό **ἦθος τῆς Ἐκκλησίας;**

- Εἴμαστε φυσικά ἐναντίον τοῦ **Παπισμοῦ** γιά τίς πλάνες καί **αἰρέσεις** του. Ἄλλ' οἱ ἐνέργειες τοῦ τωρινοῦ Πάπα κατὰ τῶν ὀμοφυλοφίλων, κατὰ τῆς διαστροφῆς πού ὀδηγεῖ στό ξητζ, κατὰ τῶν ἐμπόρων ναρκωτικῶν, κατὰ τοῦ ὀργανωμένου σύγχρονου ἀθείσμοῦ, δέν μποροῦν νά μή μᾶς βροῦν σύμφωνους!

- Ἀσφαλῶς ὡς ὀρθόδοξοι κατέχουμε τήν **δογματική** ἀλήθεια. Ἄλλά μήπως τήν κατέχουμε «ἐν ἀδικίᾳ» (Ρωμ. α' 18);

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Βίον ἀξιον τῆς ὁμολογίας δια πάντων ἐπιδεικνύωμεν, ἵνα μή κατασχύνωμεν τά δόγματα τῆ τῶν ἔργων φαυλότητι, ἀλλά δια πάντων τόν Δεσπότην ἡμῶν δοξάζωμεν*» (Ε. Π.Ε. 37,50). **Με τὰ φ ρ α σ ι ς**: Νά δειχνουμε μέ ὄλη μας τή διαγωγὴ ζωὴ ἀξί τῆς ὁμολογίας, γιά νά μή κατατροπιάζουμε τά δόγματα μέ τή φαυλότητα τῶν ἔργων, ἀλλά μέ ὅλα νά δοξάζουμε τόν Κύριο τῶν πάντων.

Τό **ὀρθό δόγμα** ἀπαιτεῖ καί **ὀρθό βίο**. Διαφορετικά ἰσχύει τό «καί τά δαιμόνια πιστεῦουσι καί φρίττουσι» (Ἰακ. β' 19)

Ἡ κρίσις δέν ἀγγίζει τοὺς 300!

ποχὴ ἀγρίας **οικονομικῆς κρίσεως**. Συρρικνώνονται τά εἰσοδήματα τῶν φτωχῶν. Περικόπονται οἱ συντάξεις καί οἱ μισθοί. Ἄλλ' οἱ **βουλευτές** μας δια-

θέτουν, οἱ περισσότεροι, **πλοῦτο** πολύ πιό πάνω ἀπό τό μέσο ὄρο. Τό «*πόθεν ἔσχες;*» τῶν βουλευτῶν μας εἶναι ἀποκαλυπτικό.

- Οὔτε ἓνας δέν ἔχει τήν εὐαισθησία ὄχι νά θυσιαστῆ ὑπέρ τοῦ λαοῦ, ἀλλά νά προσφέρῃ κάτι ἀπό τήν τεράστια περιουσία του ὑπέρ τοῦ δοκιμαζομένου οικονομικά ἔθνους.

- **Ἐθνοπατέρες**, σοῦ λείει ὁ ἄλλος! Φαντάζεστε πατέρα νά ἔχη 20 καί 30 διαμερίσματα, καί τό παιδί του κανένα; Φαντάζεστε πατέρα νά ἔχη σκάφη ἀναψυχῆς, καί τό παιδί του νά μήν ἔχη... σκάφη γιά νά πλυθῆ;

- Οἱ ἐφημερίδες τῆς 21ης Σεπτεμβρ. 2010 δημοσίευσαν χαρακτηριστικά στοιχεία. Καί ρωτᾶνε: Πῶς βουλευτές μέ 50 ἀκίνητα, μέ καταθέσεις ἑκατομμυρίων εὐρώ, ἔχουν δικαίωμα νά ζητοῦν ἀπό τοὺς πολίτες ὄλο καί περισσότερες θυσίες;

- Πάντως εἶναι ἀπορίας ἀξί: Πῶς **ἡ τρόικα τοῦ ΔΝΤ** ἀπαιτεῖ περικοπές ἀπό τοὺς μισθοὺς καί ἀπό τά ἔξοδα διαφόρων δημοσίων ὀργανισμῶν (ὅπως τοῦ ΟΣΕ), καί δέν λείει τίποτε γιά τά πλοῦτη τῶν βουλευτῶν, γιά τή βουλευτικὴ ἀποζημίωσι, γιά τόν ὑπέρογκο ἀριθμὸ βουλευτῶν καί γιά τόν διπλασιασμό τῶν ὑπουργικῶν θώκων;

Καί ἡ σπουδαιότερη ἀπορία:

- Γιατί ὁ λαὸς ψηφίζει **πλουτοκράτες**, πού δέν συγκινοῦνται καθόλου οὔτε ἀπό τό δράμα Ἑλλήνων πενομένων, ἀλλά καί τῶν παιδιῶν τῆς γῆς, πού λιμοκτονοῦν καί πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα;

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΕΤΟΥΣ 2011

Τό Ἡμερολόγιο τσέπης τοῦ Συλλόγου μας γιά τό 2011 εἶναι ἀφιερωμένο στόν διάκονο τῶν φτωχῶν καί τοῦ λόγου, στόν πρωτομάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας,

στόν ΑΓΙΟ ΣΤΕΦΑΝΟ.

Τιμᾶται 1€ (ἓνα εὐρώ).

Γιά ποσότητα, ἔκπτωσης 30 %.

Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.